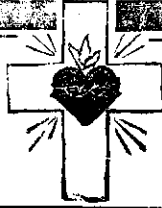

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Credință și furtună

Cuvântul „Credință” încă înainte de câteva decenii, evoca un zimbet compătimitor, pentru că nici un om, „mai de seamă” nu era credincios. În veacul al 19-lea, în urma progresului ne mai pomenit, pe terenul tehnic și în sfera științelor naturale, făcând impresia că sunt desvăluite deja toate tainele ale naturii, părea unora, că nici că mai este lipsă de Dumnezeu. E drept că aceasta părere era pregătită deja de veacul batjocoritor al 18-lea. Din aceasta vreme a rămas următoarea întâmplare:

Era vorba de angajarea unui castelan, într'un palat și îi se întreba confesiunea. Scandalizat el de aceasta întrebare, a răspuns astfel: Deși sunt numai un cetățean simplu, dar necredința mea e egală cu cea ale fruntașilor. Necredința lui ecvivala cu adevărata cultură și nobleță din acele vremi!! Cum însă aceasta părere nu era generală nici atunci, dovedește întărirea vieții sufletești în veacul 19, după ce revoluția franceză cu o trăsătură atât de înfiorătoare, a pus capăt deodată dezvoltării necredinței.

Vedem și în zilele noastre, cum se prezintă viața, dacă credința nu e trăită și a devenit numai o formalitate goală. Numai astfel putem înțelege și biruința bolșevizmului. E de o parte rezultatul acțiunii satanice a celor fără de Dumnezeu, iar de alta parte a dormitării vieții sufletești. Acolo, unde creștinismul nu mai e alt ceva, decât „un obi-

ceiu plăcut” și nu concentrarea tuturor forțelor personale, acolo Satana, cu lozinca, că „Dumnezeu a murit” are un joc ușor.

În veacul al 19-lea, în butul materialismului crescând, (materialismul — un alt cuvânt de a se lepăda de Dumnezeu și a se alipi fără rezerve de tot ce este pământesc), erau totuși oameni mari în științele naturale și cercetători, cari își țineau credința prunciei lor, încă și la cele mai adânci bătrânețe. Astfel se declara odată marele chimician Pasteur, înfrângătorul turbării: „Pentru că am învățat mult, am rămas credincios ca și un țaran. Dacă aș fi învățat și mai mult, aș fi rămas credincios ca o țarancă evlavioasă”.

Azi, nu mai este distinctiv a fi necredincios, din contră, a declara că ești necredincios și fără confesiune, e numai în Rusia sovietică un titlu de onoare. Însă în cercurile noastre iarăși s'a sucit oarecum înțelesul cuvântului „credință”. Nimenea nu mai vrea să fie necredincios. Fiecare vrea, să-și aibă o credință, însă „proprie”. În tot cazul e un semn bun, dovedind că totuși omul zărește ceva, și anume, cumcă numai cu singura legătură, cu cele pământești și numai cu munca fără preget, nu este indestulit. Azi din nou încep oamenii să înțeleagă, cumcă: „nu numai cu pâine trăește omul...”

E însă mult regretabil, cumcă și acest cuvânt

„credința” e tâlcuită azi în multe feluri și forme, posibile și imposibile. Cam la fel, ca și cum e cu înțelesul cuvântului atât de scump: „lubirea” care a trebuit să sufere și ea o răstălmăcire, de multe ori ordinară sau ecvivoacă. De altcum și cu înțelesul cuvântului „Credință” se abuzează azi în multe forme. Nu ori și care convingere politică, — fie ea chiar cât de justificată, nu ori și care mit ori basm, cu care se silesc unii să introducă vechea credință păgână e „Credința”. Nu indemnul opăcit al internului omului cinstit e credință. Credința e, pentru cel tânăr și pentru cel bătrân, pentru cel învățat ca și pentru cel neînvățat, azi ca și de acum înainte una mie de ani și până în veci vecilor, va fi aceea, despre ce ne declară Catechismul atât de invederat, cu următoarele cuvinte: Credința este de a ține de adevărat acele ce Dumnezeu ne-a descoperit și ne învață prin Biserică. În acest înțeles credința nu înseamnă ca cineva încrezută în propria lui gândire sau voință, ca și când omul ar nimeri astfel ca și prin sine însuși calea cea bună, fără ca să aibă lipsă de conducere dumnezeiască, ci a crede înseamnă a supune în mod conștient aceasta gândire și voință fără rezerve conducerii și descoperirilor dumnezeiești, Dumnezeu-lui în trei persoane: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt. Deci acest Dumnezeu nu e nici poporul, nici rassa, nici sângele, nici vre-o clasă socială, Națiunea și rassa

sunt creațiunile lui Dumnezeu după voința și planurile Sale, El a luat națiunile, rassele și sângele în slujirea sfântă al Lui. Dela El purced toate, și toate se vor întoarce la El, dacă și-au îndeplinit în mod credincios mandatul ce au primit!

El este Domnul Domnilor, Regele Regilor. El, al cărui chip și simbol îl poartă puterea pământeană și de dragul și din porunca Căruia suntem cu toții datori a asculta stăpânirii lumesti, pentru că „nu este alta putere decât cea delo Dumnezeu”. Opreliștea Lui e mai supremă ca ori și care lege luminează, în fața Căruia toți stăpânitorii și domnitorii sunt numai praf. Recunoașterea acestora, lipsește în zilele noastre de azi, la unii personagii, mari cari își asumă uneori puteri supra omenești.

În veacul al 19-lea a încercat știința ca să detroneze credința. Nu i-a succes. Azi e asaltată credința creștină cu alte motive. Nici acest asalt nu va altera credința. Însă cu atâta, că noi știm că „nici porțile iadului nu vor birui” în contra credinței, noastre, încă nu am făcut nimica. Perseverarea noastră în credință ni se impune nouă tuturor, ca și o chestie de onoare și datorință personală. Una e în tot cazul sigur și bun în zilele noastre atât de inspăimântător de grele. E timpul integralei lealități. Cad măștile, linguirea, negocierele, divizările nu se mai admit pe acest teren. Acela care vrea să fie azi creștin catolic, — trebuie să fie în întregime —

ori nici că mai poate să fie. Numai un catolic perfect, poate să stea sigur pe picioare în furtuna zilelor de azi.

Ori ce furtună scutură frunzele cele uscate. E datorința noastră sfântă ca, — întru cât ne permit puterile, — să încercăm ca să reînflorască crengile Bisericii, cari au început să se vestejească, ce ne va și succede, dacă vom împedea să nu cază. Și oare prin ce putem noi să facem aceasta? Prin faptul anume, ca credința

noastră să nu mai fie numai o obișnuință oarecare, ci să fie plină de viață afirmativă.

Vremea a sosit, când fiecare dintre noi, trebuie să aibă credință „pentru doi”. Atuncea și crengile cari amenință cu vestejire, cu ajutorul „celor doi inflorescitori” vor începe din nou a înverzi. În care caz, furtuna vremii, fiind noi tari în credință, nu va găsi crengi uscate pe cari să-i rostogolească în pustiirea veșnică.

Traducere

Pioasa mamă, e convertită dela protestantism, a avut un vis frumos în primul an al căsătoriei. A văzut pe Mama lui Dumnezeu venind spre ea cu un braț de trandafiri, dintre cari îi dădu și ei zece: nouă roșii și unul alb. Ea n'a priceput sensul acestui vis și s'a mulțumit să zică: visurile sunt înșelătoare. Inșă când copiii ei s'au făcut mari, a înțeles visul din tinerețe.

Dumnezeu i-a dat zece copii: unul murise îndată după botez, — aceasta era *trandafirul alb*; ceilalți zece erau buni și pioși — *aceștia erau trandafirii roșii din grădina lui Dumnezeu*.

(Din *Nouveau Recueil d'Exemples*)

Petru Bologa

Pilde ce trebuiesc urmate

O mamă eroică

În timpul persecuției din 1900 — în China — un creștin a fost dus în fața Tribunalului, din cauza credinței sale. Înainte de a părăsi casa, el se aruncă în genunchi în fața mamei sale bătrâne, cerându-i binecuvântarea.

Fiul meu, zise ea, dacă tu vei muri pentru credință, Bunul Dumnezeu va avea grije de noi. Tu să nu fii neliniștit pentru mine sau pentru copiii tăi. Inșă, dacă tu te vei lepăda de credință, să nu mai apari în fața mea, căci nu te voi recunoaște de fiu al meu!

„O, iubită mamă, fii fără grijă, cu ajutorul lui Dumnezeu, eu nu-mi voi nega credința”.

El a mers la moarte cu curaj, având binecuvântarea mamei sale. Iată o a doua „mamă a Macabeilor”, un model pentru multe dintre mame și mai ales pentru mamele ce-și lasă copilul, — poate unicul copil, — să plece la mănăstire sau în misiuni, pentru a mărturisi și a predica pe Dumnezeu cel adevărat...

Trandafirii unei mame: copii

În 1867, Cuvioasa Mamă *Francisca Schervier*, fondatoarea congregației: „Micile Surori a celor săraci” vizita parohiile catolice din regatul Saxa, în nădejdea că va găsi ceva vacanții pentru comunitatea nou înființată. Într-o zi ajunge într-o localitate unde nu era decât o singură familie catolică. După ce s'a odihnit puțin, copiii au venit s'o salute: erau nouă fetițe, dintre cari, cea mai mică avea un an. Când să și ia rămas bun călugărița zice către mama fetițelor: „Bunul Dumnezeu ti-a dat copii destui, n'ai da unul „Surorilor celor sărace?” Cucernica femeie răspunde: „Cu cea mai mare plăcere, dacă asta este voința lui Dumnezeu”.

De fapt, a cincea fiică intră la mănăstirea Ursulinelor, a șaptea se dăruie sf. Francisc; cât despre cea mai mică, Providența o duse la Colonia, — la Surorile Sf. Vincențiu de Paul.

Criza de guvern din Belgia s'a terminat. Noul guvern e alcătuit în bună parte de membrii partidului catolic, având acest partid chiar președinția guvernului.

INCHINARE

Cu sufletul și trupul ros de boală de cercetarea ta mă nvrednicește și din păcate'n care zac, mă scoală.

A negurii greșele-mi risipește și a patimilor triste asuprele alungă-le; de rău mă mântuește.

Sfârșit bun, dă, Fecioară, vieții mele, iar liniștea în suflet mi-o strecoară senin să merg spre ale Tale stele.

Frâu gândurilor mele care zboară Tu pune-le; de neagra întristare și desnădejde, scapă-mă, Fecioară,

Să pot cânta cu cei care iertare au dobândit și-ți preamăresc făptura. Spre nesfârșita inimii îndurare

Tu sufletului stăvilește-i ura

Emil Al. Micle

Conclavul

Cei 62 de venerabili cardinali stau închiși zi și noapte până la alegerea noului Suveran Pontif. În timpul discuțiilor și votării, Cetatea Vaticanului este supusă celei mai strașnice supravegheri, fiind complet izolată de restul lumii. Candidații, șaiszeci și doi de bătrâni îmbrăcați în violet, intră în lojile lor și nu le părăsesc decât după consumarea totală a palpitantei alegeri.

În timpul celor câteva zile, cât durează deliberările Colegiului Sacru, catolicii din toată lumea, înaltă rugăciuni la Cer, implorând mila și înțelepciunea divină pentru cei meniți să desemneze pe noul Suveran Pontif, pe noul reprezentant al Sf. Petru, în Cetatea Vaticanului.

Dar înainte ca 61 de baldachine să se închine în fața unicului rămas drept, sala con-

clavului va cunoaște momente cu adevărat dramatice.

Era prin anul 1274 ...când pentru prima dată s'a luat pozițiunea ca desbaterile înalților prelați să rămâie secrete, pentru a nu putea suferi vre-o influență din afară. Și atunci s'a creat Conclavul, adică „sala închisă cu cheia”. Dar în realitate, nu numai sala de desbateri, ci întreaga Cetate a Vaticanului, devine o redută, menită să izoleze temporar dar eficace pe cei 62 de cardinali, de restul lumii.

Astăzi nu se mai zidesc intrările Vaticanului, cum se făcea altădată, în schimb se bat scânduri la ferestre, se închid porți și se zăvoresc lacăte.

În preziua intrării în Conclav, cardinalii cari poartă doliu și cari sunt considerați cu toții Suverani, atâta timp cât alegerea n'a căzut asupra unuia din ei, se grupează în Capela Sixtină,

unde după ridicarea Imnurilor de laudă către Cel Atotputernic are loc prima conferință a Eminențelor. Toți cei care sunt străini de ordinul Cardinalilor, se retrag. Decanul Cardinalilor, după ce citește regulamentul conform căruia se vor desfășura alegerile, le cere să jure pe Evanghelie că vor păstra cel mai deplin secret asupra celor ce vor urma.

Urmează jurământul Excelenței Sale, prințul Chigi, maestrul Cavalerilor de Malta, care în calitatea sa de Mareșal al Vaticanului, însărcinat cu ordinea în cetatea sfântă, face următorul legământ.

„Promit și jur să fiu sincer servitor al Sacrului Colegiu al Bisericii Romane și să păzesc conform Constituției, secretul Conclavului, intrunit pentru alegerea Suveranului Pontif”.

„Jur să păzesc persoanele sfinte ale Sfinților Prelați, de orice influență din afară și să-i apăr de orice presiuni și de orice amenințări”.

Extra Omnes. După jurământul înaltului gardian al Conclavului, maestrul de ceremonie invită pe toți cei cari sunt străini de Conclav să părăsească sala. Ritualele cuvinte: „*Extra Omnes*” toată lumea afară, răsună fără întrerupere, până ce în sala Conclavului nu mai rămân decât Cardinalii. În clipa în care ușa cea mare trebuie să se închidă, făcând 62 de prizonieri, închiși de bunăvoie pentru soluționarea arzătoare probleme, se găsesc față în față, unul în interiorul camerei, iar celălalt în afara ei, două personaje: deoparte cardinalul camerling (actualul cardinal Pacelli) iar de cealaltă prințul Chigi, Mareșalul Vaticanului. Ușa se închide apoi încet, încet, iar când între membrii conclavului și restul lumii s'a interpus masiva ușă de stejar, cardinalul camerling învârtește de trei ori cheia în broasca interioară, în timp ce mareșalul face acelaș lucru în cea exterioară.

Dar rolul prințului Chigi, nu se termină aci. Nu degeaba e numit el temnicerul cardinalilor. E adevărat că orice comunicație a fost ruptă între oamenii cu purpură și cei fără purpură, dar mai rămân miile de viclenii, cu care veghea unui paznic vigilant, poate fi înșelată; astfel, trebuiesc supravegheate mâncărurile trimise membrilor conclavului și care ar putea conține bilete și scrisori; trebuiesc supravegheați oamenii de serviciu pentru ca să nu se producă eventuale substituiri de persoane; câte nu se pot întâmpla și prin câte încercări nu poate fi trecută răbdarea unui personaj atât de important.

Masa cardinalilor este trecută printr-o severă „revizuire”, după care, e introdusă în Camera de

IMPREUNA CU BISERICA

consiliu. De obicei sunt două mese, una la orele 9 dimineața, cealaltă la orele 4 după amiază.

Cel mai pasionat Conclav ...înregistrat în istoria agitată a papalității este desigur cel din 1268, convocat după moartea Papei Clement IV. Cardinalii în număr de 38, se reuniră la Viterbe, pentru desemnarea noului Papă.

Timp de 33 de luni, discuțiile continuă neîntrerupt, fără a se putea ajunge la vreun rezultat. Cele mai violente presiuni se exercită asupra electorilor. Orașul Viterbe se revoltă. Comandați de căpitanii de miliții, burghezii din Viterbe, dădură asalt palatului unde se adăposteau cardinalii și... ridicară acoperișul, lăsând pe cei dinăuntru la voia intemperiorilor.

Au mai trecut încă două luni pentruca în cele din urmă, Cardinalii să cedeze și să-l aleagă pe Teobald Visconti, papa care avea să devie celebru, sub numele de Grigore X.

Distincții binemeritate. Pe cum suntem informați între preoții cei distinși din partea Excelenței Sale Episcopului locul de frunte îl ocupă Reverendisimul Vasile Szabo protopop în Baia-Mare și asesor consistorial, care a fost numit arhidiacon onorar. M. On. Ioan Gâzdac din Săcel o fost distins cu titlul de protopop onorar, iar On. Vasile Godja din Oncești a fost numit paroh. A mai fost distins cu titlul de protopop onorar Sabin Goron din Bușag.

Misiuni sfinte în Bârsana. În ziua de 24 Februarie au început misiuni sfinte pentru credincioșii din Bârsana. Misiunile sunt conduse de Rdsml Vasile Szabo din Baia-Mare.

Vaticanul se pregătește. Apartamentele cardinalilor sau „celele” amenajate la Vatican în vederea Conclavului sunt gata. Apartamentele mai apropiate de Capela Sixtină au fost rezervate membrilor Sacralui Colegiu, a căror stare de sănătate lasă de dorit. Astfel cardinalul Selvaggiani, rănit la picior într'un accident de munți, va dispune de apartamentul din sacristia Papei, în timp ce cardinalul Boggiani, care suferă de diabet, se va instala în apartamentul administrației bunurilor Sfântului Scaun.

Testamentul lui Pius XI.

Cetatea Vaticanului. Azi a fost deschis testamentul Papei Pius XI.

Înaltul Pontif a lăsat Sfântului Scaun și deci succesorului său toate bunurile pe care le-a primit ca Papă, sub formă de daruri sau legate.

Din averea sa personală Papa a lăsat diverse legate familiei sale și personalului care l-a servit la Vatican. Restul a fost lăsat operilor de binefacere.

Și după câteva zile, iarăși a intrat în Capernaum, și s'a auzit că este în casă; și îndată s'au adunat mulți,

incât nu mai puteau încăpea nici la ușă și le grăia cuvântul. Și au venit la el educând un slăbănog, pe care

il duceau patru. Și neputându-se apropia de el pentru popor, au descoperit casa unde era; și făcând o deschizătură, au slobozit patul, în care zăcea slăbănogul. Și văzând Isus credința lor a zis slăbănogului: „Fiule iartă-ți-se ție păcatele”. Și erau acolo unii din cărturari șezând și cugetând în inimile sale: „De ce grăiește acesta așa? Hulește! Cine poate ierta păcatele, fără numai unul Dumnezeu?” Și îndată cunoscând Isus cu spiritul său, că așa cugetă ei în sine, le-a zis: „De ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne a zice slăbănogului: „Iartă-ți-se păcatele” au a zice: „Scoală și-ți iea patul și umblă?” Ci ca să știți, că Fiul omului are putere să ierte păcatele pe pământ „(a zis slăbănogului)”; Iți zic: Scoală ia-ți patul și mergi în casa ta! Și s'a sculat îndată și luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât se mirau toți și laudau pe Dumnezeu, zicând: „Nici odată nu am văzut așa ceva”.

Ce va fi Papa de mâni? Un papă „politic”? Un papă „pios”? Nici-una, nici-alta! PAPA, numai atât

Moartea unui papă e în todeauna o minunată ocazie de a debita prostii. Să mărturisim că de opt zile aproape nu e loc pe lume în care să se fi simțit lipsă de așa ceva. Multe dintre erorile puse în circulație fără nici-un gând ascuns, n'au urmări rele. Unele însă merită să fie relevate căci fără îndoială is mai puțin nevinovate. E o nerozie, întru câtva, să pretinzi să influențezi prin campania de presă asupra designării viitorului suveran pontif. E o mare necuviință, ca imediat să faci pronosticuri asupra numelui celui ales, ca în ajunul unei lupte de box sau a unei curse de cai, și se condamnă dela sine anumite nestăpâniri de condei. Totuș trebuie să subliniem neexactitatea de bază a unor anumite formule curente, căci riscă să înșele grozav opinia.

Se zice: „Papă politic sau Papă pios?” Pentru cine se pricepe într'ale Bisericii, distincțiunile acestea sunt derizorii. Papa este în todeauna un Papă al pietății și e todeauna silit să facă politică, pentru apărarea religiei. Când cardinalii, înainte de a se închide în conclav se adună în capela Paulină, nu din vârful buzelor invoacă pe Sfântul Spirit pronunțând: „Veni Creator”. La ora elegerii unui șef suprem, oamenii aceștia își simt profund greutatea răspunderii. Orice grijă normal omenească li se șterge atunci din spirit. O singură idee îi preocupă pe toți în întregime: să încredințeze destinele Bisericii aceluia, care i le va servi mai bine.

* * *

Cu intențiuni de intrigă, prea ușor de ghicit, se face mare

zgomot, în câteva cercuri, în jurul unei faimoase profesii a Sfântului Malachie care designează pe viitorul Papă cu titlul de: „Pastor angelicus”. Fără a insista asupra caracterului aproximativ al acestei pretinse „profesii” care pare să fi găsit o solidă confirmare într'una sau două împrejurări impresionante și poate întâmplătoare dar care, mai adesea, rămân la vag, trebuie mai întâi să observăm că aceste două cuvinte latinești n'au înțelesul pe care unii se silesc să le dea; orișicare Papă, prin definiție, e „păstorul” creștinătății. Asta se înțelege de la sine. Dar ce înseamnă: angelicus? Limbajul obișnuit l'a încercat puțin câte puțin cu ideea de blândețe, de bunătate surizătoare, de suavitate, aproape de ceva șters, fără nuanță, ceea ce nu corespunde de loc ca adevărata sa origină.

În epoca în care s'a publicat enumerația simbolică a Sfântului Malachie, lumea își mai amintea că „angelic” însemna numai: „a ține de natura de înger”. Dar spre edificarea noastră, etimologia e în deplin acord cu teologia, un înger e un „trimes” al lui Dumnezeu și nu cu necesitate un trimes pacific. Sfântul Mihail care doborâ pe Demon nu ne apare de loc sub un aspect vaporos și dulce. Era un înger luptător. Cu multă vreme înainte de Papa de mâne cineva a văzut dându-i-se și fără îndoială cu dreptate, epitetul acesta de „angelic”; Sf. Toma de Aquin „doctor angelicus” a fost cel mai hotărât, cel mai energic, cel mai puțin fad dintre Părinții Bisericii.

* * *

Totul ne face să credem, că conclavul va alege un „păstor” în care se va învedera în doze egale: pietatea, activitatea și cunoașterea lumii. Așa a fost Pius al XI-lea. Și e înfățișat astăzi cu un papă politic. Asta înseamnă că omul și cariera lui n'au fost bine cunoscute. Pius al XI-lea a fost unul dintre cei mai pioși cari au purtat tiară. Devoțiunea lui față de Sfânta Fecioară dela Lourdes, față de mica Sfânta Thereza de Lisieux, venerația sa cu totul aparte pentru umilul preot de țară ce-a fost părintele de Ars, voința Sa de a-și dormi somnul cel din urmă lângă Piu al X-lea, predecesul său în care toată lumea vede astăzi un Sfânt, ar ajunge să probeze cât de duioasă pornire avea sufletul lui Pius XI pentru curatele emoțiuni mistice.

Numai împrejurările i-au impus aprige preocupări politice, împrejurări excepționale, fără care, de-altfel eruditul acesta, așa de puțin ambițios, pe cât era cu puțință, n'ar fi primit niciodată tiara, purpura sau chiar mitra. Era bibliotecar la Milan, avea aproape 60 de ani, când Benedict al 15-lea, l-a chemat de urgență, în plin război, la Vatican. În curând și în câte-va luni, el avea să devie legat, prelat, episcop, arhiepiscop și papă. Cum să ne explicăm această târzie și prodigioasă însăntare? Foarte simplu. Pius al XI care se numia pe atunci Don Ratti era cunoscut ca specialist în lucrurile slave. Dubla revoluție rusească din 1917 doborând pe Tar, făcu pe diriguitorii Bisericii Catolice să spere că ar fi posibil deacuma înainte să dobânda-

scă cele o sută de milioane de suflete creștine separate de Roma până atunci pe o simplă chestiune de ierarhie. Conclavul din 1922 a ales pe Pius XI pentru realizarea acestei opere. De abia urcat pe tronul Sfântului Petru că el săși căsnea să rezolve problema. Să știe ce sforțări a depus ca să pună bazele unui acord cu Sovietele. Era politică, cu siguranță, dar politică în serviciul intereselor pur religioase. Curând s'au ofilit speranțele puse într-o posibilă bună-credință bolșevică. Pius al XI-lea făcu atunci față altor greutăți. Intervenii în chip activ, când fățiș, când prin interpunerea clerului său în afacerile europene, cu planul foarte hotărât de a întări numărul catolicilor din Germania și de a consolida pozițiunea centrului catolic german. Se credea atunci că partidul acesta, stăpân pe o treime din Reichstag, ar putea fi arbitru vieții parlamentare de dincolo de Rin. Politică mereu, dar și de data asta politică inspirată numai de interesele

de ordin spiritual. Acțiunea pontificală nu obținut rezultatul dorit nici în Germania, nici în Rusia. Condamnările aruncate de atunci: „ex cathedra” în c o n t r a comunismului sovietic și în contra rasismului Hitlerian făcut-au ele altceva decât să consacreză aceste înfrângeri?

Exemplul lui Pius al XI-lea este concludent. Acest Papă care a avut una din domniile cele mai „politice” ce s'a cunoscut vre-o dată, avea sufletul cel mai pios ce se poate închipui. Cardinalii, printre cari mulți au fost, cu grijă, aleși de dânsul și care săptămâna viitoare îi vor da un succesor, vor alege, trebuie să fim cu totul siguri, nu un Pontif care să răspundă mai mult sau mai puțin exact la desfătătoarea nomenclatură a sfântului Malachie, ci un Papă, al 262 Papă care să samene cu marele dispărut.

(Acest articol prodigios a fost scris de Eduard Helsey și publicat în „Le Journal Paris” din 18—11—1939).

Credința și viața

Cuvinte, care azi se pomenesc mult: *Camerlengo* este cardinalul numit de Papa care în timpul vacanței scaunului papal conduce treburile Bisericii.

Inelul pescarului, este inelul oficios al Papei. În acest inel este gravat numele Papei și chipul sf. Petru, care dintr-o luntre aruncă mreja.

Tiara (triregnum) se numește tripla coroană a Papei. Simbolizează puterea Papei asupra celor trei părți ale Bisericii: pe pământ, locul cel curățitor și raiu. (Biserica luptătoare, suferitoare și învingătoare). Ea mai simbolizează și cele trei oficii ale Papei: oficiul de învățător, preot și păstor.

Breve se numește un decret sau ordonanță a Papei.

Conclave se numește clădirea anume aranjată pentru alegerea Papei, care este închisă și binepăzită în timpul alegerii, pe cum și corpul cardinalilor adunat și constituit în acest scop.

Urbis et Orbis „Orășului (Romei) și lumii” dă Papa binecuvântare apostolică.

Servus servorum Dei, sluga slujilor lui Dumnezeu, acest titlu își pune Papa în bule și circulare papale.

Sedia gestatoria, așa se numește scaunul portativ, în care Papa e transportat în bazilica sf. Petru.

Enciclica se numește o scrisoare circulară a Papii.

Pontifex Maximus e cel mai mare preot.

Motu proprio este o ordo-

nanță sau decret al Papei venit din inițiativă proprie, căruia se dă curs pe cale scurtă, fără observarea formelor de cancelarie obișnuite.

O conferință. Duminecă, în 26 Februarie la orele 6 seara a avut loc în sala Liceului de fete conferința foarte interesantă ținută de Dl. Gavrilă Mihalyi fost prefect, în cadrele Congregației Mariane a doamnelor.

Publicul a participat în număr frumos. Conferința adânc științifică a tratat „materia”, care nici decum nu poate fi veșnică, cercetarea căreia aduce cu sine credința în existența lui Dumnezeu.

Cât timp au domnit Papii? Primul Papă, Petru (33—67) a guvernat Biserica lui Hristos 34 ani, dintre cari 25 a petrecut în Roma, până la moartea de pe cruce. Cea mai lungă stăpânire a avut—pe lângă Petru—Piu IX. (1846—1878). Cel mai scurt timp a cărmuit Biserica Ștefan II, care a treia zi după alegerea sa a murit. Numărul acelor Papi, a căror pontificat a fost de o durată mai scurtă ca 1 lună, este 9. Iar 30 Papi au condus Biserica mai puțin decât un an. Între anii 682—687, deci în cinci ani 5, iar între 897—904, în șapte ani 7 Papi s'au succedat, ca între 771—816, deci în 45 ani numai doi Papi, cu viață lungă să ocupe scaunul sf. Petru. De 40 de ori au fost aleși contra papi de erefici sau în urma luptelor politice. Primul a fost Novatianus

în 254 contra lui Cornelius, iar ultimul Felix V. contra lui Eugen IV (1431—1447). În veacul al XV-lea Papii la alegerea lor — în general — aveau 57 ani trecuți din viață, în veacul al XVI-lea 61, iar în al XVII-lea 67 ani. În primele secole de multe ori erau aleși de papă oameni tineri, ca o excepție figurează Papa Agato (678-682), care în vârstă de 103 ani a preluat cărmuirea Bisericii. Dela secolul al XV-lea până la al XX-lea vârsta cea mai înaintată a ajuns o Leo XIII, care a murit în vârstă de 94 ani. După nume până azi au domnit: cu numele Ioan 23, Grigore 16, Benedict 15, Clemente 14, Leo 13, Inocențiu 13, Piu 11, Bonifațiu 9, Alexandru 8, Urban 8, Adrian 6, Paul 5, Sixtus 5, Martin 5, Nicolae 5. După proclamația sf. Malachia pe vremea lui Petru II va fi sfârșitul lumii.

Oficiul protopopesc gr. cat. român al districtului Sighet

No. 120—1939.

Cătră

Veneratul Cler din districtul Sighet

Prin aceasta se convoacă sinodul protopopesc de primăvară pe ziua de 20 Martie (Luni) a. crt. orele 9 în localul „Agrului” (Piața Unirii No. 25) din Sighet.

Program:

1. La orele 8 sf. Liturghie. Înainte de Liturghie preoții se vor mărturisi. Va predica: On. Aurel Setel din Nănești. (Supleant: On. Petru Perșe din Budești).
2. Deschiderea Sinodului.
3. Apel nominal.
4. Designarea membrilor verificali.
5. Justificarea absențelor dela sinodul de toamnă.
6. Citirea și luarea la cunoștință a grațioaselor ordine episcopale.
7. Citirea înaltelor ordine de interes comun.
8. Citirea disertației designată pentru sinodul de primăvară. Diserante: On. Gavrilă Ivașco din Călinești. (Supleant: On. Ioan Petrescu din Valea—Porcului).
9. Rapoartele religios-morale în 2 exemplare: discuție.
10. Cazul de conștiință: discuție.
11. Designarea diserantului și a predicatorului pentru Sinodul de toamnă 1939.
12. Eventuale propuneri. Închiderea sinodului.

Sighet la 25 Februarie 1929

Președinte:
vicar, protopop
Ștefan Popp

Notarul districtului protopopesc
Darie Vlad
prot. on. paroh

Azi, Joi, 2 Martie, orele 2 p.m. lumea cu înfrigurare așteaptă rezultatul votării pentru alegerea noului Pontif al Bisericii. Prima votare, efectuată la orele 10 n'a adus nici unuia dintre cardinali majoritatea de $\frac{2}{3}$ din voturi. Fumul negru, semnul nereușitei votării, a anunțat lumii, că purpurații se retrag din nou pentru de a-și da votul. O lume imensă s'a adunat în jurul Vaticanului, așteptând rezultatul.

Stațiunea de emisiune radiofonică a Vaticanului e gata, ca să dea de știre lumii întregi numele noului Papă ales. În piețele din apropierea Vaticanului și în celelalte piețe ale Romei sunt așezate o mulțime de megafone, gata și ele pentru de a anunța lumii numele noului Pontif. Poporul adunat așteaptă, ca primul cardinal—diacon să se prezinte în balcon, de unde să anunțe numele noului ales și numele ce și-a luat, ca apoi să primească prima binecuvântare a alesului dată Urbi et Orbi.

Cum anunță posturile radiofonice din Italia, mulțimea adunată în Piața sf. Petru e imensă. Toți așteaptă, ca să fie de față la prima binecuvântare dată de noul Papă. Ușile și geamurile ce dau pe partea din afară, sunt bătute cu scânduri, iar poarta cea mare a Vaticanului e păzită de garda nobilă și de elvețieni. Cum anunță postul de radio Romă, circa 100.000 de persoane stau în Piața sf. Petru, din toate neamurile, între cari mulți negrii și galbeni. Pentru de a asigura liniștea, guvernul italian a tras un cordon, constător din 10 companii de soldați. A mai instalat un post de prim ajutor, ca să stea la dispoziția publicului nerăbdător.

În sfârșit azi, Joi, la orele 17,29 se anunță marea bucurie:

Habemus Papam

Colegiul cardinalilor l-a ales de locșitorul lui Hristos pe pământ pe Cardinalul EUGEN PACELLI care a luat numele de Piu XII.

Trăiască Papa!!